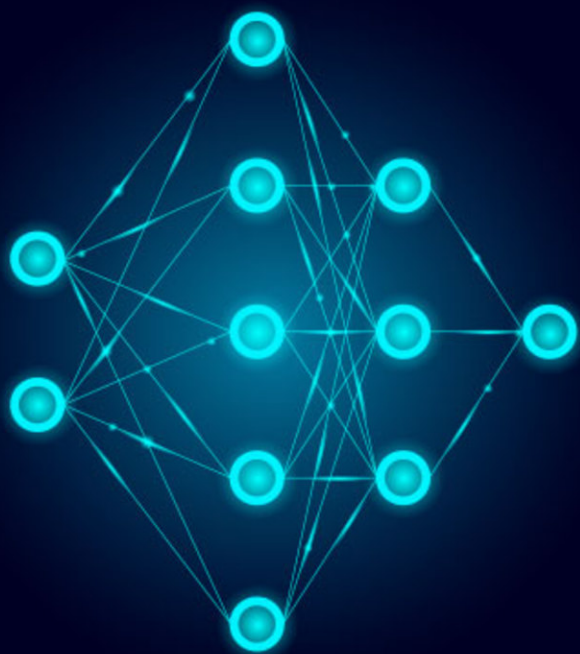

ဝဲစားစက်ရုပ်

အုန်း

ဝဲစားစက်ရုပ်

(M)

စက်ရုပ်ဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနမှာ ဝန်ထမ်းအဖြစ်လျှောက်ရာကနေ ပယ်ချခံရပြီး ဆာလဖျူရစ် ဖျော်ရည်စက်ရုံ၊ ပန်းကန်ပြားပုံ၊ မှန်လုပ်ငန်း စက်ရုံတွေကနေ မောင်းထုတ်ခံရတဲ့ ‘သူ’စာ အသင့်စားသုံး နိုင်သော ဘဏ္ဍရီခြောက်ဘီစကစ်များ စက်ရုံဆီ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

‘ဟင်.. ဟေ့ကောင်.. ဘာဝင်လာလုပ်တာလဲ’

‘ဟာ.. ငါတို့ စက်ရုံက အစားအသောက်တွေကို မသန့်ရှင်းဘူးလို့ သတင်းထွက်အောင် လာလုပ် တာလား’

သူ စက်ရုံထဲ ခြေလှမ်းရုံရှိသေး စက်ရုံထဲက လုပ်သားစက်ရုပ်တွေက သူ့ကိုတွေ့မြင်သွားပြီး မတူသလို မတန်သလို အော်ဟစ်ကြတယ်။

‘မ..မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန် ... ကျွန်..တော်.. စက်ရုံအဝမှာ ဝန်ထမ်းအလိုရှိသည် ဆိုလို့ အလုပ်လာ လျှောက်တာပါ’

‘အောင်မာ.. မင်းလိုကောင်ကို ဘယ်သူက အလုပ်ခန့်မှာ လဲ။ လာလာချည်သေး’

‘သွားစမ်းကွာ.. စက်ဆီဆော်ကိုနံ့လို့ ။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဟောင်နေတာပဲ’

သူ့အပေါ် အကဲပိုစွာ ရွံရှာပြကြသည်။ ။

တညီတညွတ်တည်း မောင်းထုတ်ကြသည်။ ။ မြေနိမ့်ရာလှံစိုက်ချင် တဲ့ သွေးကြွစက်ရုပ်တစ်ချို့ က ကန်ကျောက်ထိုးကြိတ်ဖို့ တောင် လက် ဆစ်တွေ တဖျောက် ဖျောက် ချိုးလာကြသည်။ ။

သူ ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နဲ့ ခေါင်းငုံ့လှည့်ထွက်ခဲ့ရတာ ပေါ့။

ဝဲစားစက်ရုပ်ကို ဘယ်စက်ရုံကမှ အလုပ်မခန့်ကြဘူး။

* * *

(A)

သူဟာ အိမ်ခြေရာခြေမဲ့တစ်ဦးပေါ့။ ဂျစ်ပစီစက်ရုပ်လို့ ပြောရင်လည်း ရမလားပဲ။ ညဆို လူခြေ တိတ်တဲ့ ကြုံလေရာလမ်းကြားထဲမှာ အိပ်စက်ရတယ်။ အေးလွန်းတဲ့ ညတွေဆို ခွေးစက်ရုပ်တွေရဲ့ မနီး မနားမှာ အိပ်တတ်တယ်။ အများအားဖြင့်တော့ နိုက်ကလပ်တွေရဲ့ နောက်ဖေးက ဂရက်ဖတီတွေ ( ) ပေပွနေအောင်ဆွဲထားတဲ့ အမှောင်လမ်းသိုးသိုးထဲမှ သွားအိပ်တာ များ ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ညမှာ တော့..

‘ဟေ့ကောင်’

ပတ်တရောင်ရဲစက်ရုပ်ကြီးက ကွေးအိပ်နေတဲ့ သူ့ကို ဓာတ်မိနဲ့ ထိုးပြီး ဖင်ကိုကန်နှိုးတယ်။ သူ အိပ်မှုန်စုံမွှားနဲ့ နိုး လာပြီး....

‘ဘာလဲဗျ’

‘ဘာလဲ လုပ်မနေနဲ့ ပါးပိတ်ရိုက်လိုက်လို့ နားထင်ထဲက မူလီပုံစံအရိုးတွေ အရစ်ပြုန်းသွားဦးမယ်’

စက်ရုပ်ရဲသားကြီးက ဘာလိုင်းကြီးဖြုတ်တယ်။

‘မင်းကို ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူအိပ်ခိုင်းလဲ’

‘ဘယ်သူအိပ်ခိုင်းတယ်ရယ်လို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ပဲ ကျွန်တော်အိပ်နေကျပါပဲ’

‘ဆောင့်ကန်ထည့်လိုက်လို့ ခါးရိုးစပရိန် ဖရိန်စောင်းသွားဦးမယ်။ မင်း... ဒါ မှောင်ရိပ်ခိုနေတာပဲ ကွ။ ငါးဖမ်းထည့်လိုက်မှ စက်ရုပ်အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးတယ်တွေ ဖြစ်သွားဦးမယ်.. ဟင်း’

စက်ရုပ်ရဲသားကြီးက ဟိုဘက်လမ်းထဲမှာ တကယ်မှောင်ရိပ်ခိုပြီး မဖွယ်မရာလုပ်နေတဲ့ နိုက် ကလပ်ပြန်စုံတွဲတွေကိုကျ သွားမပြောဘဲသူကိုမှ လာရစ်နေတယ်။

‘သွား.... ဒီနေရာ ထွက်သွား။ အို.... မြို့ထဲကကို ထွက်သွားကွာ။ နောက်တစ်ခါ မင်းကို မြို့ထဲ မှာ တွေ့ရင် ငါကိုယ်တိုင် ဂျေးထဲ ထည့်ပစ်မယ်’

သူ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။ မြို့ပြင်ဆီ ခေါင်းငုံ့ဦးတည်....။

အဲဒီ အချိန်ကစပြီး.....

ပဲစားစက်ရုပ်ဟာ မြို့ပြင်က ထရန်စဖာအိုးစုတ်ကြီးထဲမှာ အိပ်တယ်

။

* * *

(N)

သူဟာ သင်းကွဲစက်ရုပ်ပါပဲ။ အခုမှ စက်ရုပ်ဖြစ်ကာစ စက်ရုပ်က လေးတွေကတောင် သူ့ကို နှိမ်စရာဟားစရာလို သဘောထားကြတယ်။

‘အနူကြီး..... အနူကြီး’

အဲဒီ လို အော်ဟစ်ပြီး စက်ရုပ်ကလေးတွေက သူ့ကို ဓာတ်ခဲတွေနဲ့ ကောက်ပေါက်ကြတယ်။

သူကလည်း ကလေးတွေ ပြုသမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံပါတယ်။ ဒီလို ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းဟာ ကလေးတွေအပြစ်မှ မဟုတ်ဘဲလို့ သူတွေ့တယ်။ သူ့မျက်နှာကို ဓာတ်ခဲတောင့်တွေ လာမှန်ပေမယ့် အဲဒီ ကြားကပဲ ကလေးတွေကို သူ ပြုံးပြလိုက်တယ်။

ဝဲစားစက်ရုပ်မှာ အနွံတာခံစိတ် ရှိတယ်။

* * *

(G)

သူ မြို့ပြင်ကို ပြန်လာတာ နောက်ကျတဲ့ ညဆို သူ့အနောက်က မူးယစ်တဲ့ လမ်းသရဲ စက်ရုပ်တွေ လိုက်လာကြတယ်။

လမ်းသရဲ စက်ရုပ်တွေဟာ ဘီးတစ်လုံးတည်းပါတဲ့ လျှပ်စီးဆိုင်က

ယ်တွေကို တဗျင်းဗျင်းစီးနင်း လို့ ကဲနေကြတယ်။ အသံသေး
အသံကြောင်တွေ အော်ဟစ်လို့ ပေါ့။

‘ဟေ့ကောင် ဝဲစား.... ငါတို့ ကို သီချင်းဆိုပြစမ်း’

‘လုပ်ပါ.... ဝဲကြီးရ။ နှစ်ရာ ပေးပွဲမယ်’

‘အေးပေး..... ပေကပ်ကပ် လုပ်မနေနဲ့ ။ ဆို..... ဆို..... ဆိုစမ်း’

သူ့ကို အနိုင်ကျင့်ပြီး ဆိုခိုင်းကြတယ်။

သူ ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ သူတို့ အလိုကျပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘာသီချင်းမှ ကောင်းကောင်း မရဘူး။ ဒါကြောင့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုသာ ရွတ်ပြလိုက်တယ်။ သူရွတ်ပြလိုက်တဲ့ ကဗျာက သူတို့ ဂြိုဟ်မှာ ရေးလေ့ရှိတဲ့ ခေါက်ရိုးကျိုး မဲပြာပုဆိုးပုံစံမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး ။ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆန်းကြယ်ပြီး ခွဲထွက်နေ တယ်။ နက်ရှိုင်းလှပတဲ့ ဆွဲငင်မှုပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူကဗျာရွတ်နေပုံကို လမ်းသရဲစက်ရုပ်တွေတောင် အမူးပြေပြီး ငေးယူရတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူဘယ်လောက်ပဲ ကဗျာရွတ်ကောင်းပါစေ ရွတ်ဆိုပြီးသွားရင်တော့ ရမ်းကားတတ်တဲ့ လမ်းသရဲစက်ရုပ်တွေက ကာဗွန်မိုနောက်ဆိုဒ်အရက်တွေနဲ့ သူ့ကို ခေါင်းပေါ်ကနေ လောင်းချတော့ တာပဲ။

‘ဝဲစားက ဒီလောက်ကဗျာမရွတ်သတ်သင့်ဘူးကွ ဟား...ဟား..... ဟား.....’

‘ဟား.....ဟား.....ဟား.....’

‘ဟား.....ဟား.....ဟား.....’

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အနံ့ပြင်းတဲ့ အရက်တွေ စိုးရွဲကုန်ပေါ့။ ဘာပဲ

ဖြစ်ဖြစ်ပါ ဝဲစားစက်ရုပ်မှာ အနုပညာဓာတ်ခံရှိပါတယ်။

* * *

(Y)

သူဟာ စက်ရုပ်မတွေကို နာကျည်းတယ်။

သူ့မ့၍ ဆန်းပြားတဲ့ ရောဂါစွဲကပ် လာပြီး မကြာခင်မှာ ဝဲ သူနှစ်ပေါင်းများ စွာ ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကနေ ထုတ်ခံခဲ့ ရတယ်။ အလုပ်ထုတ်ခံရလို့ စိတ်ညစ်ပြီး အိမ်ပြန်လာတော့ သူ အိမ်တွင်းပစ္စည်းတွေ သူ့အိမ်ရှေ့အပြင်မှာ ထုတ်ခံထားရတာ တွေ့တယ် ။ ဘာတွေလဲ။ ဘာဖြစ်ကုန် တာလဲလို့ သူပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ အံ့ဩ နေချိန်မှာ ဝဲ အိမ်ပေါက်ဝမှ ဝဖီးတဲ့ စက်ရုပ်မကြီး ခါးထောက်လျက် ပေါ် လာပြီး.....

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်။ နင့်လို ရောဂါသည် ကို ငါ အိမ်မှားနိုင်တော့ဘူး ။ ထွက်သွားပါတော့’

ဂျောင်းခနဲ တံခါးပိတ်ပြီး စက်ရုပ်မကြီး ပြန်ဝင်သွားတယ်။

သူ စိတ်ဓာတ်ကျစွာနဲ့ မြေပေါ်က ပစ္စည်းလေးတွေကို ပြန်စုစည်းနေ တုန်း ခြံရှေ့က ဟွန်းသံကို ကြားလိုက်ရတယ် ကြည့်လိုက်တော့ အမိုးဖွ င့် ယာဉ်ပျံတစ်စီးပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ စက်ရုပ်အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူ ဝမ်းသာသွားတယ်။ သူ သူမရှေ့ အပြေးသွားရပ်လိုက်တယ်။

‘လူးဝစ်... မင်း ကိုယ့်ဆီ လာတာ ကိုယ်ဝမ်းသာတယ်ကွာ။ ကိုယ် ဒီ မှာ အရာရာ အဆင်မပြေ.....’

‘ကျွန်မနဲ့ ရှင်နဲ့ ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားပါပြီ။ ....အမ်’

သူ ပါးစပ်ဝိုင်းသွားတယ်။ သူမက ပုံမှန်မျက်နှာထားနဲ့ ပဲ....

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တော့ ရှင်မမေးလောက် တော့ပါဘူးနော်။ ရှင်အခြေ အနေလည်း ရှင်သိမှာ ပါ။ ရှင်ကိုယ့် ရောဂါ ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ။ ကျွန်မ သွားမယ်’

သူမ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားပြီး ယာဉ်ပျံပေါ်တက်သွားတယ်။ ယာ ဉ်ပျံပေါ်မှာ အသင့်စောင့် နေတဲ့ မျက်မှန်မည်းပိန်းပိန်းကြီးဝတ်ထားတဲ့ စက်ရုပ်အထီးတစ်ကောင်ကလည်း ရှိနေတယ်။ သူမ ယာဉ်ပေါ်ရောက် တော့ အဲဒီ စက်ရုပ်က သူမကို တစ်ချက်နမ်းသေးတယ်။ ပြီးမှ ယာဉ်ကို အရှိန်နဲ့ ဆောင့်ထွက်မောင်းနှင်သွားတယ်။

သူ ဒူးထောက်ကျန်ရစ်ခဲ့ရပေါ့။

အရာရာအားလုံးကို တပြိုင်တည်း ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ နေ့။

သူ နာသွားတယ်။ မမေ့ဘူး။ အဲဒီ နေ့ရဲ့ မြင်ကွင်းဟာ သူ့ဦးနှောက်မ န်မိုရီထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ဗိုင်းရပ်စ်မကိုက်ဘဲ အကောင်းအတိုင်း ထင်ကျ န်ရစ်နေတယ်. .... ဒါကြောင့်....

ဝဲစားစက်ရုပ်ဟာ စက်ရုပ်မတွေကို နောင်ကျဉ်သွားတာ မလွန်ဘူး။

* * *

(R)

သူဟာ ပျံကျအလုပ်လေးတွေ ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ်စပ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရတယ်။

သူဟာ ရတဲ့ ငွေကြေးလေးနဲ့ ဝမ်းရေးအတွက် ဖြေရှင်းရသလို တချို့ ငွေတွေကိုလည်း ခြစ်ကုတ်ပြီး ဖဲ့စုနေတယ်။

သူဟာ တစ်လပြည့်တိုင်း စုမိတဲ့ ငွေတွေကို မိဘမဲ့စက်ရုပ်ကလေးများ ဂေဟာကို သွားရောက် လှူဒါန်းခဲ့တယ်။ နောက်ဖေးပေါက်ကနေဝင်ပြီး သူနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ‘ရှာဆွစ်’ အမည်ရှိ ဆရာ မတစ်ယောက် ဆီမှာ တိတ်တခိုး သွားလှူတယ်။ တခြားသူမြင်သွားရင် ငြိုငြင်မှာ စိုးလို့ တိတ်တခိုး လှူဒါန်းရတာ ပါ။

‘အမ်ရယ်.... မင်းမလဲ အဆင်ပြေတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့’

ဆရာမက ဂရုဏာသက်စွာပြောတော့ သူ ခေါင်းခါတယ်။

‘ကျွန်တော့်မှာ အဆင်ပြေတယ် မပြေဘူးဆိုတာတွေ သိပ်မရှိတော့ပါ ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ဘဝတူ တွေ အဆင်မပြေမှာ ကိုပဲ စိုးပါတယ်’

ဒီလိုပြန်ပြောပြီး လက်ထဲက ငွေစက္ကူတွေ ပေးခဲ့တယ်။

ဝဲစားစက်ရုပ်ဟာ မိဘမဲ့တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တယ်။

* * *

(O)

သူက ငွေလေးသာ မဖြစ်စလောက်ရှာနိုင်တာ။ ဟို ထောက်ပံ့ ဒီ

ထောက်ပံ့နဲ့ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ် ရှာပြီး သူတော်ကောင်းက လုပ်ချင်သေးတယ်။

အရက်သမားကြီး ဂျေအိုင်ဟာလည်း သူ ညနေတိုင်းအရက်တိုက်နေရသူပါပဲ။ ဂျေအိုင်ဟာ တီထွင်ရေးအဖွဲ့က နှင်ထုတ်ခံထားရတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပါ။ မူးရူးလာရင် သူ့ကို သိပ္ပံပညာ အကြောင်းတွေ၊ ဂြိုဟ်တွေ၊ ကြယ်တွေအကြောင်း ပြောပြတော့တာပဲ။ ကမ္ဘာလို့ အမည်ရတဲ့ ဂြိုဟ် အကြောင်းကိုတော့ အပြောဆုံးပဲ။ ပြီးတော့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်သားတွေနဲ့ ပြောနိုင်ဆိုနိုင်တဲ့ ဘာသာစကား တွေလည်း သူ့ကို သင်ပေးတယ်။

တစ်ခါက သူ မေးကြည့်မိပါတယ်။

‘ဂျေအိုင်က ဘာလို့ အရက်သောက်တာလဲ’

‘အသည်းကွဲရို့’

မူးနေလို့ လျှာလေး အာလေးဖြစ်ပြီးတော့ စကားမပီတော့တာပါ။

ဝဲစား စက်ရုပ်ဟာ အသည်းကွဲတဲ့ အမူးသမားကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်တယ်။

* * *

(B)

မိုးတွေ ရွာပြီ။

ထီးမေ့ခဲ့တဲ့ စက်ရုပ်တွေ လမ်းဘေးမိုးလုံဖန်သားစကြီတွေဆီ ပြေး

လွှားသွားနေကြတယ်။

အဲဒီ အထဲမှာ သူ မပါပါဘူး။ သူက အဲဒီ လို လုပ်စရာ မလိုဘူးလေ။ မိုးရွာထဲ လမ်းလျှောက် ခဲ့တယ်။ ရွာနေတဲ့ မိုးရေစက်တွေကို လက်နဲ့ လှမ်းလှမ်းပုတ်တယ်။ လမ်းပေါ်မှာ အိုင်နေတဲ့ မိုးရေတွေကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်တယ်။

ရိုဘော့ဂြိုဟ်တစ်ဂြိုဟ်လုံး သိပ်ကြောက်ရွံ့တဲ့ မိုးရေတွေကို သူ မကြောက်ပါဘူး။

ဘယ်တုန်းကလဲ။ သူ ရောဂါစဖြစ်ပြီးတဲ့ အချိန်ကပေါ့။ သူအတွက် ရေဟာ အန္တရာယ် မရှိတော့ပါ။

ဝဲစားစက်ရုပ်ဟာ ပထမဆုံး ရေစိုခံစက်ရုပ်ဖြစ်လာတယ်။

* * *

(၀)

တစ်ခါက မိုးပျံ့ဘူတာရဲ့ Toilet တစ်ခုထဲမှာ မေးခွန်းတစ်ကြောင်း သူဖတ်ဖူးတယ်။

‘ခင်ဗျားသာ သိပ်စွမ်းပကားကြီးမားတဲ့ လက်နက်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင် ရရင် ဘာလုပ်မှာ လဲ’

အောက်က တခြားသူတွေ ဖြေထားတာ အမျိုးမျိုးပေါ့။ ဓားပြတိုက်မယ်၊ မကောင်းတဲ့ သူတွေ ကို နှိမ်နင်းမယ်။ တခြားဂြိုဟ်တွေကို နယ်ချဲ့မယ် စသဖြင့်ပေါ့။

ဝဲစားစက်ရုပ်ကတော့ ဒီလိုဖြေတယ်။

‘အဲဒီ လက်နက်ကို ပြန်ဖျက်ဆီးပစ်မယ်’ တဲ့ ။

* * *

(T)

သူရဲ့ နေထိုင်ရာ ထရန်စဖာအိုးစုတ်ကြီးက သူ့တစ်ကိုယ်စာ
လဲလျောင်းဖို့ ပဲ ကျယ်ဝန်းပါတယ်။

‘မိန်းမ ယူရင်တော့ ဒီမှာ အိပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ’

လို့ ဂျေအိုင်က ပြောသေးတယ်။

အဲဒီ ထရန်စဖာအိုးထဲမှာ တော့ သူ နေ့တိုင်းဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေနဲ့ ဖြူ
တ်သိပ်လို့ ပေါ့။

သူဟာ စာဖတ်တယ်။ ဒါကြောင့် တော်တော်များများကို တွေးဆနား
လည်တတ်လာတယ်။ စကြဝဠာလောကကြီးအကြောင်းကို ပိုသိ လာပြီး
သက်ရှိသက်မဲ့အားလုံးရဲ့ အလိုအပ်ဆုံးအရာကို လည်း သူ ရှာဖွေတွေ့ရှိ
လာတယ်။

ဝဲစားစက်ရုပ်က ယုံကြည်တယ်။

အားလုံးလိုချင်တဲ့ အရာဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးပဲ။

* * *

The Mangy Robot

[လောကကြီးတွင် သက်ရှိနှင့်သက်မဲ့ဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိသည်။ ။
သို့သော် သက်ရှိနှင့်သက်မဲ့တို့ ကို တိတိကျကျ
သတ်မှတ်ထားသော နယ်ခြားဟူ၍ မရှိပါ။

Joseph Wood Krutch

(1983-1970)

* * *

(1)

မိုးပျံ့ယာဉ်လမ်းတွေ မီးရောင်တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ ရှုပ်ပွနေတာဟာ ရိုဘော့ဂြိုဟ်ရဲ့ ရှုခင်းပါပဲ။ စက်ရုပ် ဦးရေ တိုးတက်လာတာနှင့်အမျှ အဆောက်အဦးတွေ ပိုမိုချွန်တက်မြင့်မားလာသလို ယာဉ်သွားလမ်း တွေ ပိုမိုကွန်ယက်ယှက်ဖြာလာတယ်။ တချို့ယာဉ်တွေက စည်းကမ်းမဲ့စွာပဲ လေထဲမှာ ဖြစ်သလို မောင်းတယ်။ တချို့ဈေးသည် တွေလည်း လေထဲမှာ ယာဉ်ထိုးရပ်ပြီး ဈေးရောင်းလို့ ၊ တချို့စုံတွဲတွေ ကလည်း လေထဲမှာ ပဲ ဘေးဘီမကြည့် နမ်းရှိုက်သရုပ်ပျက်လို့ ။

ဒီလို တောက်ပမှုတွေ သွယ်တန်းနေတဲ့ မြို့တော်က ‘အမ်ဆေးနပ်’ ဆိုတဲ့ ဝဲစားစက်ရုပ်လေးနဲ့ တော့ ဘာမှ မဆိုင်သလိုပါပဲ။ ‘အမ်’ ဟာ မြို့တော်ခန်းမအနီးက ချောင်ကျကျ လမ်းဘေးကော်ဖီဆိုင် ထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ ဆိုင်နာမည်က ‘လျှပ်စစ်ကုန်း’။ စက်ရုပ်စာပေသမားတွေ ထိုင်ကြတဲ့ ဆိုင်ပါ။

စက်ရုပ်အယ်ဒီတာတွေ၊ စက်ရုပ်ဂျာနယ်လစ်တွေ၊ စက်ရုပ်စာရေးဆရာ၊ စက်ရုပ်ကာတွန်း သမား၊ စက်ရုပ်ကဗျာသမား စုံလို့ ပါပဲ။

‘အမ်’ ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာ ပြီး ထိုင်သောက်နေလိုက်တယ်။

‘အဲဒီ (MMT-23)ရဲ့ လက်ရာတွေ ကျုပ်တို့ ဂြိုဟ်ရဲ့ အာရုံခံစားမှုမျိုး တောင် ဟုတ်ရဲ့ လားလို့ သံသယဖြစ်မိတယ်ဗျာ’

‘ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်လည်း အဲဒါကို ပြောချင်နေတာပဲ။ ဒီအတိုင်းဆို ဒီ နှစ် ဂလက်ဆီကဗျာဆု အတွက်တော့ (MMT-23) ရဲ့ ကဗျာတွေထဲက တစ်ပုဒ်ပုဒ် ရမှာ ပဲ’

‘ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ က ဒီလောက်ပြောနေတာ အဲဒီ (MMT-23) ဆိုတဲ့ စက်ရုပ်ကိုကော အခုထိ တွေ့ဖူးသေးလို့ လား?’

‘အဲ.....’

‘အဟင်း.....’

စက်ရုပ်သုံးရုပ်ထိုင်နေတဲ့ စကားဝိုင်းလေး စကားတွေနှင့်ပြီး ငြိမ်ဆိတ်သွားတယ်။ ယနေ့ခေတ် သူတို့ ဂြိုဟ်ရဲ့ စာပေလောကမှာ ပဟေဠိ ဖြစ်နေတာ အဲဒီ ကိစ္စပါပဲ။ ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ (MMT-23) ဆိုတဲ့ ကလောင်ရှင်။ လမ်းဘေးစာတိုက်ပုံးထဲ ပေးပို့သူလိပ်စာမဲ့တဲ့ နည်းနဲ့ စာမူတွေပို့ပြီး ပုန်းလျှိုးကွယ် လျှိုးနေနေတတ်တဲ့ ထူးဆန်းသောကဗျာဆရာ။

အမ်လည်း သူတို့ စကားတွေကို တိတ်တိတ်လှမ်းနားစွင့်နေတယ်။ အဲဒီ အချိန် ‘အမ်’ အနားကို ရောက်လာတာက ကဗျာဆရာ ဘာမီတွန်ဆိုတဲ့ စက်ရုပ်ပါပဲ။ သူက ကဗျာဆရာသာဆိုတာ သုံးလေး နှစ်နေလို့ မှ တစ်ပုဒ်လောက်ပါတာ။ ဘယ်ပါမလဲ ကဗျာတွေက စွံမှ မစွံတာ။ ကဗျာတွေသာ မစွံတာ။ လေကျ တအားပေါ့။ လေပေါစက်ရုပ်လို့ တောင် နာမည်ပြောင်းသင့်တယ်။ လေပေါတဲ့ အပြင် ကြွားလုံး တွေလည်း အဆက်မပြတ်လွှတ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ စာပေသမားအားလုံး ဝေါင်ဝေါင်ရှေးကြဲ တယ်။

‘အမ်’ ကတော့ အမြဲ အေးအေးသည်းခံတတ်သူဆိုတော့ သူ့အကြိုက်ပေါ့။ ထုံးစံအတိုင်း အမ်ကို ရှေ့ထားပြီး သူကြွားလုံးတွေ ဒရဟော သွန်

တော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ သူကြားပြီးရင် အမ်သောက်တဲ့ ကော်ဖီဖိုးတော့ ရှင်းပေးပါလိမ့်မယ်။

ဘာမိတွန်က.....

‘မင်း စဉ်းစားကြည့်ကွာ။ မင်းက စာပေသမား မဟုတ်ဘူး ဆိုပေမယ့် ငါ့ရှင်းပြတာကို ဖြည်းဖြည်း လိုက်နားထောင်ရင်း ငါ့ကဗျာကို ဉာဏ်မီလာပါလိမ့်မယ်။ ငါ့ကဗျာတွေက သာမန်စက်ရုပ်တွေအတွက် တအားခေါင်းစားစေတယ်လေကွာ။ တော်ရုံ အယ်ဒီတာတွေလည်း ငါ့ကဗျာတွေကို မလိုက်နိုင်တော့ သူတို့ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲ မသုံးရဲကြဘူးပေါ့’

‘.....’

‘အင်း..... ဒါလည်း သူတို့ အပြစ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ငါ့ အရေးအသားတွေက အလွန်တရာ မြင့်မားနေတာကိုး။ တကယ်တော့ ငါရေးတဲ့ နည်းပညာကလည်း .....’

အမ် နားနှစ်ဖက်ကို ညှပ်မပိတ်မိရုံတမည်ပါပဲ။ ခေါင်းငုံ့ရင်း နားထင်ကြောတွေ ရှုံ့နေမိတယ်။

‘အေးလေ..... ယူတတ်မှ ရမှာ ပဲ။ မင်းလို ငါ့စကားကို ခေါင်းမဖော်တမ်း နားထောင်ပြီး မှတ်ယူ တတ်တဲ့ သူတောင် ဆယ်ခွန်းတစ်ခွန်းလောက် လိုက်မိမှာ ဆိုတော့လည်း ....’

အမ်က ခေါင်းငုံ့ပြီးနေတာကို သူ့စကား လေးလေးနက်နက် မှတ်သားနေတာလို့ ထင်နေသေး တယ်။ အမ်ခမျာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖိုး ကိုယ်တိုင်မဝယ်သောက်လိုသောကြောင့် တောင့်ခံနေခဲ့ရတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ပြောပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲလေ။ စက်ရုပ်အောက်ကျိုလို့ စက်ရုပ်ပိမသေပါဘူး။

ညနေကျတော့ အဲဒီ ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖိုးငွေနဲ့ အရက်ကလေး တစ်လုံးဝယ်ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။

သူတစ်နေ့လုံး ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှာ အပင်ပန်းဆုံးအလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ နေ့လယ်ပိုင်းမှာ လည်း အချိန်ပိုင်းအလုပ်အနေနဲ့ ပစ္စည်းအဟောင်းတွေ သန့်စင်တဲ့ စက်ရုံမှာ အညစ်ပတ်ဆုံး ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်တွယ်ခဲ့ရတယ်။

အခု ညနေဆိုတော့ အလုပ်ပြီးပြီ။ မြို့ပြင်က ကျောခင်းရာလေးဆီသို့ ပြန်။ အမ်ရဲ့ နိစ္စဥပဒေ စိုပြည်ပြာလွင်ခြင်း မရှိရှာပါဘူး။

‘ဟူး’

မြို့ပြင်က ရေကန်စပ်မှာ သူထိုင်တယ်။ မြက်ခင်းမှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းလှဲရင်း (ခြေထောက်တွေ ကတော့ စင်းလှဲမထား) မျက်လုံးမှ ဝတ်နေလိုက်တယ်။ အကောင်းအဆိုး အတွေးတွေအကုန်လုံး မောင်းထုတ်ထားတယ်။ နေလို့ ကောင်းလိုက်တာ။

ဒီအချိန်ပဲ ရေကန်ထဲက အသံတချို့ကို သူကြားလိုက်ရပါတယ်။ ရေတွေ လှုပ်ရှားတိုးခတ်သွား နေသံတွေ၊ ငါးတွေ ခုန်ပွက်တာကြောင့် မဟုတ်မှန်းလည်း သူ အလိုလို သိနေတယ်။

သူ့ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော်အပန်းဖြေမှုလေး နည်းနည်း အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတယ်။ ဟူး..... သက်ပြင်းထပ်ချပြီး လှဲထားတဲ့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းကို ပြန်မတ်လိုက်တယ်။ သည် သောအခါမှာ တော့ သူ့မျက်လုံးထဲ မြင်ကွင်းတစ်ခုက တိုးဝင်လာပေါ့။

ရေကန်ရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းစပ်မှာ စက်ရုပ်မလေးတစ်ယောက်။ ရေချိုးနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ရေထဲဆင်းသွားတယ်။ ‘အမ်’

မျက်လုံးနည်းနည်းပြူးသွားတယ်။ ဒါ ထိပ်တန်း အန္တရာယ် ပဲ။ ဒီဂြိုဟ်က စက်ရုပ်တွေအားလုံး အကြောက်ရဆုံးနဲ့ အရှောင်ကြဉ်ရဆုံးက ရေပါပဲ။ စက်ရုပ်တစ်ရုပ် ဟာ ရေနဲ့ ထိပြီး မကြာခင် မခံနိုင်အောင် ယားယံလာတတ်တယ်။ ရေထဲ တစ်ကိုယ်လုံးမြုပ်စရာမလိုပဲ ကိုယ်တစ်ပိုင်း လောက်နှစ်ပြီး စိမ်ထားလိုက်ရင်ကို ဆယ်မိနစ်ကြာရင် အရည်ပြားတွေ တဖောင်းဖောင်း ပေါက်ကွဲပြီး စုတ်ပြတ်စွာ သေဆုံးသွားရတယ်။ ဒါ စက်ရုပ်တိုင်းသိတဲ့ သဘာဝအသိတစ်ခုပဲ။

အခု ဒီစက်ရုပ်မလေးလည်း မသိလို့ မဟုတ်နိုင်။ သိသိရက်နဲ့ ရေထဲ ဆင်းနေတာဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ.... သတ်..... သတ်....။

‘ဟင်’

ဒီအတွေးက အမဲခါးကို ကျင်စက်နဲ့ တို့လိုက်သလို ပိုမတ်သွားစေတယ်။ အမ်က မိန်းမတွေကို နာကျည်းပေမယ့် ဒီလို အသက်ဘေးနဲ့ ကြုံနေရတာ ကိုတော့ ငုတ်တုတ်ကြည့်မနေနိုင်ပါ။ သို့သော် သူ ကျေနပ်လို့ သူ လုပ်နေတာဆိုတော့လည်း အရမ်းဝင်မစွက်ဖက်သင့်။ ထို့ကြောင့် ခဏလောက် ဆက် စောင့်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ မတတ်သာတဲ့ အဆုံးကျမှ သွားကယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

စက်ရုပ်မလေး ရေထဲဆင်းတာ ဒူးဆစ်နားအထိ ရောက် လာပြီ။

တစ်ကိုယ်လုံး မြုပ်အောင်ဆင်းလို့ ကတော့ တန်းရှောခံရိုက်ပြီး သေရုံသာ။ ဒူးခေါင်းကျော်ကျော် အထိ ဆင်း လာပြီ။ သေချာတယ် သေကြောင်းကြံစည်ရုံအပြင် တခြားဘာမှ မဖြစ်နိုင်။ ဒါပေမဲ့ ပေါင်ရင်း အထိ ဆင်းပြီးချိန်မှာ တော့.... အား..... ဆိုပြီး အော်ဟစ်လို့ ကမ်းပေါ်ပြန်ပြေးလာပါတော့တယ်။

အမ် ခေါင်းမော့ရယ်မော့မိသား။ အလကား သေလည်း မသေရဲဘဲနဲ့

။ ဒါပေမဲ့ အမ် အရယ်ရပ် သွားတယ်။

ကောင်မလေး ကမ်းစပ်ဆီ ပြန်ပြေးလာရင်း ချော်လဲသွားလို့ ပါ။ ရေထဲ ဗိုင်းခနဲ လဲသွားတယ်။ ခြေထောက်တစ်ခုခု ဖြစ်သွားတယ်။ ပြန်မထနိုင်တော့ဘူး။ ယားယံလာပုံလည်း ပေါ်တယ်။ စက်ရုပ် မလေး တစ်ကိုယ်လုံး လွန်းထိုးလှုပ်ရှားနေတယ်။

အမ်... သက်ပြင်းချ၊ ခေါင်းယမ်းရပြန်တယ်။ စက်ရုပ်တွေ၊ စက်ရုပ်တွေ တယ်ခက်ပါလား။ ဟိုဘက်ကမ်းစပ်ဆီ အမြန်ပြေးသွားရတယ်။ ပြီးတော့ ရေကန်ထဲ တစ်ဗွမ်းဗွမ်းပြေးဆင်းတယ်။

စက်ရုပ်မလေးက မျက်လုံးလေး အဝင်းသားနဲ့ သူ့ဆီလာနေတဲ့ အမ်ကို ကြောင်ကြည့်နေတယ်။ အနားရောက်တော့ အမ်က စက်ရုပ်မလေးကို ခူးကောက်ခွက်အောက်နှင့် ချိုင်းနှစ်ဖက်အောက် လက် လှို့သွင်းကာ မချီလိုက်တယ်။

‘အို.....’

စက်ရုပ်မလေး ယားယံတာကို ခဏမေ့ပြီး ရင်ဖိုသွားတယ်။ အမ်ကတော့ ရင်ထဲ ဘာဘာ ညာညာမှ မဖြစ်အား။ သူမ မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်။ ကမ်းပေါ် ခြောက်သွေ့သောနေရာအထိ သွားပြီးမှ သူမကို အောက်ချပေးလိုက်သည် ။ သူမ မြေပေါ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ယားလို့ ကုတ်နေရှာ တာ။ တစ်ကိုယ်လုံးပါပဲ။ ကုတ်ရင်းတန်းလန်းနဲ့ အမ်ကို အကဲခတ်နေသေးတယ်။

အမ်က သူ့ဘေးလွယ်အိတ်ထဲက တစ်ခုခု နှိုက်နေတယ်။ အိတ်ထဲက လက်ပြန်ထုတ်လိုက် တော့ လက်ထဲမှာ ဆေးရည်ကြည်ပုလင်းသေးသေးလေး ပါလာတယ်။

‘ရော့..... ဒါ အယားပြေဆေးပဲ’

စက်ရုပ်မလေးက သွက်သွက်လှမ်းယူပြီး သူ့လက်ဖဝါးထဲ ဆေးရည် တစ်စက်ကို လောင်းထည့် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လိမ်း သုတ်ပါတယ်။

အမ် စိတ်လေသလို ခေါင်းယမ်းရပြန်တယ်။

‘အဲဒါ လိမ်းဆေး မဟုတ်ဘူး ။ သောက်ဆေး’

‘ဟင်.....’

ဒီကောင်မလေးကတော့ အော်ကြော့လန်လေးပါ။ အယားပြေဆေး တောင် မသုံးတတ်ဘူးတဲ့ ။

‘ရှင်က ဆေးပေးကတည်းက တစ်ခါတည်း ပြောပါလား။ ဘာလို့ စ ကားကို ကပ်စေးနှံ့နေ သေးလဲ’

သူ့အပြစ်ကို ကိုယ့်အပြစ်လုပ်ပြီး စွာတာတာ ပြန်ပြောတယ်။ ပြီးမှ လက်ကျန်ဆေးကို မော့ သောက်လိုက်တယ်။ ဆေးအာနိသင်မပြသေးသ ဖြင့် ကုတ်တော့ ကုတ်နေရဆဲ။

ကုတ်ရင်းပင် သူမအမ့်ကိုလည်း သတိထားမိလိုက်တယ်။ အမ်လည်း ရေထဲဆင်းပြီး သူမကို ကယ်တင်ခဲ့တာပဲမို့လား။ ဒါနဲ့ တောင်.....

‘ရှင်ကကျတော့ ဘာလို့ မယားတာလဲ။ ရှင်လည်း ရေထိခဲ့သေးတာပဲ
,

အမ်က သူမကို မကြည့်ဘဲ မခိုးမခန့် ပြုံးတယ်။

‘ကိုယ်က ဒီရိုဘော့ဂြိုဟ်မှာ ရှိတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ရေစိုခံစက်ရုပ် လေ’

‘ဟင်.....’

စက်ရုပ်မလေး နားမလည်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးမှ အသိတစ်ခု ခေါင်းထဲ လျှပ်ပြက်သွား တယ်။ အမ်ရဲ့ အဝတ်အစားလွတ်နေတဲ့ အရေပြားတိုင်းကို လိုက်ကြည့်တော့တယ်။ အမ့်အရေပြားပေါ် က မွေး ညှင်းအမျှင်လေးတွေကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူမအလိုအလျောက် နှုတ် က ထွက်သွားတယ်။

‘ဝဲစားစက်ရုပ်’

အမ့်မျက်နှာက ခံစားမှုကို ထိန်းနိုင်သလို တည်ငြိမ်လျက်ပါပဲ။ အမ် ဝဲစားတယ်ဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘုတွေပေါက်ပြီး ယားသဖြင့် ကုတ်လေ ပွားလေဖြစ်တဲ့ ညစ်ပတ်ရိရဲ့တဲ့ ဝဲကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မွေးညှင်း အမျှင်လေးတွေ ပေါက်လာတာကို ပြောတာပါ။

ဒီဂြိုဟ်က စက်ရုပ်မှန်ရင် ဘယ်နေရာမှာ အမွေးမပေါက်ဘူး။ ဒါပေ မဲ့ အမ့်မှာ တော့ အမွေးတွေ ပေါက်လာခဲ့ပြီလေ။ ဒီလို အမွေးတွေ ပေါ က်လာခဲ့တာကို ဝဲစားတာတို့ စက်ရုပ်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံး က တညီတ ညွတ်တည်း သတ်မှတ်လိုက်ကြတယ်။

‘ရှင်..... ရှင်..... တကယ်ပဲ ဝဲစားစက်ရုပ်’

အမ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

သူမက အမ့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ပတ်ကြည့်လို့ မဆုံး ဖြစ်နေပါတယ်။ အမွေးအမျှင်တွေ တွေ့ရတာ ကိုလည်း ထူးဆန်းနေတယ်။

‘ကျွန်မ ရှင့်အကြောင်းတွေကြားဖူးတယ်။ ရှင့်ကို စက်ရုပ်တွေ အား လုံးက ဖယ်ကျဉ်ထားတဲ့ အကြောင်းတွေလေ။ ရှင့်ကို ကျွန်မသိပ်တွေ့ချင် နေခဲ့တာ။ အဟား.... အခုမှ ပဲ တွေ့ရတော့တယ်’

စက်ရုပ်မလေး တကယ်ပဲ ဝမ်းသာနေတယ်။

‘ဘာလို့ တွေ့ချင်တာလဲ’

‘မသိဘူး။ ဒီလိုပဲ တွေ့ကြည့်ချင်တာပဲ။ မြင်ဖူးချင်တာမျိုးပေါ့’

‘ကဲ.... အခု မြင်ဖူးပြီ။ ဘာလုပ်မှာ လဲ’

‘ကိုင်ကြည့်မယ်’

‘ဟင်.....’

အမ် တွန့်သွားသလို ကောင်မလေးလည်း ကြောင်သွားတယ်။ ပြီးမှ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နဲ့ စကား ပြန်ဖြည့်တယ်။

‘ရှင့် အရေပြားကို ကိုင်ကြည့်ချင်တယ်လို့ လေ’

‘မကိုင်နဲ့ ။ ငါ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အသားနဲ့ မထိချင်ဘူး’

ဆေးအာနိသင်ပြလာတာကြောင့် သူမ သိပ်မယားတော့ပါ။ အမ်က အခုမကိုင်ခိုင်းလည်း သူမ ကတော့ တစ်နေ့နေ့ ရအောင်ကို ကြည့်မှာ ပဲ လို့ စက်ရုပ်မလေးက တေးမှတ်ထားလိုက်သည် ။

ပြီးတော့ အမ်ကလည်း မမေးပဲ ရေထဲဆင်းတဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောပြနေသေး။

‘စိတ်ညစ်လို့ လေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမလားလို့ ။ ဒါပေမဲ့ ရေထဲဆင်းရင် ကျွန်မကိစ္စက သေဖို့ မတန်သေးဘူးလို့ တွေးမိသလို လန့်လည်း လန့်လာတာနဲ့ ပြန်ပြေးတက်ခဲ့တာလေ။ တော်သေး တယ် ရှင် ကယ်လို့ ’

အမ်က ဘာမျှ ပြန်မပြောဘူး။

‘ကျွန်မ ဘာလို့ သတ်သေချင်တာလဲ ရှင်သိလား’

‘.....’

‘မသိလည်း တစ်ချက်လောက် ခန့်မှန်းကြည့်ပါလား’

စက်ရုပ်မလေးက သူ့ကို စကားမပြောပြောအောင်လုပ်နေတယ်။ အမိလည်း ပြီးပြီးရော လျှောက်ပြောလိုက်တယ်။

‘အကြွေးတောင်းတဲ့ သူတွေ များ လာလို့ များ လား’

‘အောင်မာ.... စက်ရုပ်ပါးဝလို့ ။ ကျွန်မကို ဘာများမှတ်နေလဲ။ သူက မှ သူ့ရည်စား နောက်ဘဲနဲ့ ပါသွားလို့ မချိမဆန့်ကျန်နေတဲ့ ရုပ်နဲ့ ’

အမိ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည် ။

သူမလည်း လန့်သွားတယ်။ အမိစိတ်ကို တော်တော်ပြန်ထိန်းကာ အိတ်ကို ပြန်လွယ်၊ အရက် ပုလင်းကိုလည်း ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်ပဲ.....

‘ယခု နေရောင်ခြည် (30 %)၊ အစိုဓာတ် (40%) ဖြစ်နေပါသဖြင့် လူကြီးမင်းအနေဖြင့် ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် မနေသင့်တော့ပါရှင်’

စက်ရုပ်ကောင်မလေးရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်မှာ ပတ်ထားတဲ့ ကိရိယာတစ်ခုက အသံထွက် လာတာပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို သတိပေးတဲ့ စက်ပါ။ ဒါမျိုးစက်က အတော်ကြွယ်ဝတဲ့ စက်ရုပ်တွေမှ အသုံးပြုနိုင်တာပါ။

‘ကဲ..... မင်း စက်ကလည်း အော်နေပြီ။ ပြန်တော့။ ဪ..... ဒါနဲ့ ခုနက မင်းပြောတာ မှန် တယ်။ ငါ့ ရည်းစားက ငါ့ကိုစွန့်ပစ်ပြီး တခြားဘဲ နောက် ပါသွားတာ’

သူ လှည့်မကြည့်ဘဲ လျှောက်ခဲ့တယ်။

သူမ အိုးအိုးအမ်းအမ်းလေး ကျန်ခဲ့တယ်။

ခုနက လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိတဲ့ စကားအတွက်လည်း အားနာသွား
တယ်။

* * *